

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 336/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti O., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. D., Advokátska kancelária, B., ktorou namietala porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 54 Cb 111/2008 z 30. apríla 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 299/2010 z 27. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti O., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti O., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 54 Cb 111/2008 z 30. apríla 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 299/2010 z 27. januára 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že okresný súd rozsudkom z 30. apríla 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku ako žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2 321,03 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne z jednotlivých určených súm až do zaplatenia, zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 249,28 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 230,79 €, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1 820,14 € zastavil. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval nárok na vyplatenie provízií za sprostredkovateľskú činnosť, ktorú vykonával pre sťažovateľku. Išlo o sprostredkovanie poistenia, investičných služieb, stavebného sporenia, starobného dôchodkového sporenia, doplnkového dôchodkového sporenia a iných finančných služieb. Túto činnosť vykonával žalobca na základe zmluvy o sprostredkovaní, ktorá bola uzavretá 26. februára 2007 medzi sťažovateľkou a žalobcom. Sťažovateľka sa v spore bránila tým, že nárok na zaplatenie provízie v sume 663,88 € zanikol z dôvodu započítania jej nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty obsiahnutej v čl. 7.5 zmluvy o sprostredkovaní. Zmluvná pokuta zabezpečovala povinnosť žalobcu vrátiť sťažovateľke prostredníctvom svojho vedúceho materiály uvedené v bode 6.6 zmluvy o sprostredkovaní a tiež podklady, poisťky, provízne listy a poisťné podmienky, doklady o bankových poplatkoch, ako aj všetky ostatné podklady súvisiace s jeho činnosťou pre sťažovateľku. Sťažovateľka započítala svoju pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty proti pohľadávke žalobcu listom z 19. septembra 2007. Na zvyšnú sumu 1 657,15 € podľa sťažovateľky žalobcovi nevznikol nárok, pretože provízie boli v tejto výške stornované zo strany zmluvných partnerov sťažovateľky, a preto sťažovateľka tieto

stornované provízie tzv. stornoprovízie započítala voči nároku žalobcu na náhradu kladných provízií.

Okresný súd dospel k záveru, že návrh žalobcu bol dôvodný a mal oporu v zákone, a preto priznal žalobcovi celú ním uplatnenú sumu aj s príslušenstvom. S obranou sťažovateľky sa vysporiadal tak, že dohodu o zmluvnej pokute, na základe ktorej si sťažovateľka započítala časť žalovanej sumy vo výške 663,88 €, vyhodnotil ako neplatnú. Podľa okresného súdu bola táto dohoda nezrozumiteľná, z jej obsahu nebolo zrejmé, čo presne mal žalobca sťažovateľke odovzdať, a ani to, aká povinnosť mala byť dohodou o zmluvnej pokute zabezpečená. V časti sumy 1 657,15 €, na ktorú podľa sťažovateľky žalobcovi nevznikol nárok z dôvodu tzv. stornoprovízií, dospel okresný súd k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že skutočne došlo zo strany tretích osôb k porušeniu zmlúv sprostredkovaných žalobcom. Zároveň podľa okresného súdu sťažovateľka v konaní nepreukázala ani to, že by tieto zmluvy mali charakter špeciálne vybraných poisťovacích produktov, na ktoré sa vzťahovalo ustanovenie čl. 4 bodu 4.3 písm. b) zmluvy o sprostredkovaní, pri ktorých by mala sťažovateľka právo znížiť výšku vyplatených provízií, prípadne pozastaviť ich vyplácanie. Okresný súd zároveň posúdil zmluvu uzavretú medzi sťažovateľkou a žalobcom ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže táto obsahovala všetky jej podstatné náležitosti.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Cob 299/2010 z 27. januára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu v časti trov konania tak, že priznal žalobcovi celú ním uplatnenú náhradu trov konania s výnimkou úkonu z 19. januára 2009. Krajský súd zároveň priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

3. Podľa sťažovateľky rozsudkom okresného súdu a následne rozsudkom krajského súdu bolo neprípustne zasiahnuté do jej základných práv. Podľa sťažovateľky „... závery súdov sú v absolútnom rozpore s vykonaným dokazovaním. Súdny konštatujú neunesenie bremena tvrdenia, ktoré sťažovateľ preukázateľne uniesol. Súdny poukazuje na

nepredloženie dôkazov na podporu sťažovateľových tvrdení, ktoré však sťažovateľ predložil, tieto sú súčasťou súdneho spisu, pričom súdy ich ponechali nepovšimnuté... “. Sťažovateľka vyčíta okresnému súdu aj krajskému súdu, že sa v odôvodnení rozsudkov dôsledne nevysporiadali s jej argumentáciou. Preto sú rozsudky okresného súdu aj krajského súdu „... *arbitrárne a nepreskúmateľné*“. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení interpretovala napadnuté ustanovenia ústavy, listiny a dohovoru, ako aj judikatúru ústavného súdu.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práva vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd boli rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 30.04.2010, č. k. 54 Cb 111/2008-195 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2011, č. k. 1 Cob 299/2010-237 porušené.

Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 30.04.2010, č. k. 54 Cb 111/2008-195 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2011, č. k. 1 Cob 299/2010-237 a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava 2 na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré mu sú porušovatelia povinní zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená, a to či už ako celok, alebo v niektorej z jej častí. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, I. ÚS 124/03).

7. Sťažovateľka sťažnosťou napadla rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu, ktorými malo byť porušené jej právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu

8. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Sťažovateľkou napadnutý rozsudok okresného súdu už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky, ktorá žiadala, aby bol návrh žalobcu v celom rozsahu zamietnutý. Sťažovateľka odôvodnila odvolanie dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Ústavný súd zistil z obsahu odvolania sťažovateľky, ktoré mu bolo spolu so sťažnosťou predložené, že v podanom odvolaní sťažovateľka vytýkala rozsudku okresného súdu nedostatky totožné s tými, ktoré uplatnila aj v podanej sťažnosti. Preto vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bolo plne v právomoci krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky. Túto možnosť sťažovateľka aj reálne využila podaním odvolania, o ktorom bolo krajským súdom rozhodnuté. Vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity potom dospel ústavný súd k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu.

10. Preto bolo potrebné sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu, odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 27/07). Uvedené však platí aj pre vzťah medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 71/97).

12. Podľa sťažovateľky je skutkový a právny základ rozsudku krajského súdu nejasný, v rozsudku absentuje vysporiadanie sa s jej argumentáciou, krajský súd podľa jej názoru ignoroval podstatné dôkazy svedčiace v jej prospech. Tieto nedostatky mali podľa jej názoru spôsobiť porušenie jej práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny.

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00,

I. ÚS 93/08). Z uvedeného hľadiska potom ústavný súd podrobil kontrole rozsudok krajského súdu.

13. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov odôvodňujúcich jeho výrok. Ústavný súd nezistil v rozsudku krajského súdu žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by sa pri preskúmaní rozsudku okresného súdu nezaoberal argumentmi sťažovateľky alebo dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa. Krajský súd zrozumiteľným a právne korektným spôsobom odôvodnil, prečo sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, a to tak v časti zmluvnej pokuty, tzv. stornoprovízií, i posúdenia právneho vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľkou zmluvou o obchodnom zastúpení podľa § 652 a nasl. Obchodného zákonníka. Sťažovateľka napadla rozhodnutie krajského súdu aj v časti týkajúcej sa trov konania, pretože podľa jej názoru krajský súd „... priznal žalobcovi na základe jeho odvolania náhradu trov konania aj za úkony, za ktoré mu náhrada trov konania neprislúcha vôbec, resp., prislúcha v nižšej sume“. Krajský súd však dostatočne konkrétne a právne akceptovateľne odôvodnil, za ktoré ďalšie úkony právnej pomoci ešte priznal žalobcovi náhradu trov konania, i to, z akého dôvodu tak urobil. Zároveň krajský súd objasnil aj dôvod nepriznania náhrady trov konania za úkon z 19. januára 2009. Rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať ani v tejto časti za odporujúce platnej právnej úprave či svojvoľné.

14. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sa vysporiadal s jej argumentáciou, ako aj s vykonaným dokazovaním. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom súdom prvého stupňa. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti

pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala tiež ochrany základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ktoré malo byť rozsudkom krajského súdu tiež zasiahnuté.

Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta OSP, podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Sťažovateľka v sťažnosti nepreukázala žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by v konaní na krajskom súde bolo porušené právo rovnosti účastníkov v konaní, okrem údajného nedostatočného prihliadnutia na ňou predložené argumenty. S týmto tvrdením sa však ústavný súd vysporiadal v rámci rozhodovania o namietanom porušení základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorú vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nezistil v rozsudku krajského súdu žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, a preto

sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú. Pretože došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušenie rozsudku okresného súdu aj krajského súdu a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia), keďže tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011